

บทที่ 1801 ยังไม่ตายสนิท
เป็นผีแก่ผ้าคลุม

หลังไต่ยีนอีกฝ่ายพูดออกมาแบบนั้น ผมก็เตรียมยันต์ไปพलग
ถามไปพलगว่า “นั่นหรือ นั่นลองเล่าที่มาของเธอมาสิ?”

ภายในดักแด้นี้ เสียงผู้หญิงคนเมื่อกี้ดังขึ้นอีกครั้ง “ฉัน...
ฉันเป็นชาวบ้านแถวนี้ ทำงานอยู่ที่โรงไฟฟ้า เมื่อเดือนก่อนฉัน
ถูกจับมาที่นี่ มีกลุ่มคนหน้าขาวเอาของบางอย่างให้ฉันกิน สุดท้าย
ฉันก็หมดสติไป พอตื่นขึ้นมาก็มาอยู่ที่นี่แล้ว พวกเขาบอกว่า
ถ้าดักแด้นี้แตก ฉันจะตาย นักพรตทั้งสามอย่าทำลาย... อย่า
ทำลายดักแด้นี้เลย”

ผมไม่ค่อยเชื่อ

มันคือหินผีนิกเซียวนะ

ตึกเซียวเหยาจะเอาไว้คนธรรมดา กินสุมส์สุมส์หัวได้ยังไง
ซ้ำยังเอามาห่อไว้ในดักแด้นี้อีก

ตัวตนภายในดักแต่เนื้อให้ความรู้สึกอันตราย อีกทั้งตัวตน
และฐานะของเธอคงไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น

ต้องระวังไว้ก่อน

อีกอย่าง อีกฝ่ายยังแผ่พลังอาฆาตออกมา ต้องกลายเป็น
สิ่งอัปมงคลแล้วแน่นอน

ต่อให้สิ่งที่พูดเป็นความจริง เกรงว่าก็คงไม่มีความจำเป็น
ต้องช่วยแล้ว...

ผมถามขึ้นอีกประโยค “ผู้อำนวยการโรงไฟฟ้าของเธอ
ชื่อจตุรโหยวหรือชื่อเฟิงเฟิงอี ถ้าตอบไม่ได้ ฉันจะฆ่าแก”

จตุรโหยวเป็นเพื่อนร่วมงานของผม ส่วนเฟิงเฟิงอีเป็น
ผู้อำนวยการ

ในเมื่อเธอบอกว่าเป็นพนักงานโรงไฟฟ้าก็ควรรู้ว่า
ผู้อำนวยการโรงไฟฟ้าคือใคร ต่อให้ไม่รู้ก็ต้องไม่สุ่มเลือกมั่วๆ
แน่นอน

พูดจบ ผมสะบัดยันต์ขจัดวิญญาณออกไปอีกแผ่น

“ปัง!”

ยันต์ระเบิดออก

ภายในดักแด้นี้มีเสียงกริتر้องของผู้หญิงดังขึ้นอีกครั้ง
ขอบรอยฉีกกว้างขึ้นอีกเล็กน้อย...

หลังจากกริตร้องออกมาครั้งหนึ่ง ผู้หญิงในดักแด้นี้ก็ดู
หวาดกลัวขึ้นมาเล็กน้อย

“ฉัน...ฉันเหมือนจะจำไม่ค่อยได้แล้ว เป็น...เป็นजूताโหยว
ผู้อำนวยการจู้!”

“ผิด!”

ผมแค้นหัวเราะเย้ยซา

เห็นชัดว่ากำลังเดามั่ว

อีกฝ่ายรีบพูดขึ้นมาอีกครั้ง “ไม่ๆๆ เป็นผู้อำนวยการเฟิง
ไซ้ ผู้อำนวยการเฟิง...”

อีกฝ่ายเปลี่ยนคำพูด

แต่น่าเสียดาย ทั้งหมดนี้เป็นของปลอม

เธอกำลังพูดเหลวไหล กำลังถ่วงเวลา

คำพูดของผู้หญิงในดักแด้นี้ เธออาจจะเชื่อไม่ได้แม้แต่
คำเดียว

“ไอ้ปีศาจร้าย ผิดหมดเลย แกคือปีศาจเดรัจฉานนี่เอง”

พูดจบ ผมโยนยันต์ขจัดวิญญาณออกไปอีกแผ่น

ขอแค่ใช้ยันต์อีกสองแผ่น ดักแด้นี้มันต้องถูกพลังปราบ
สะเทือนจนร่วงลงพื้นแน่

แต่ในเวลานั้นเอง ภายในดักแด้นี้พลันมีเสียงแค้นเย็น
ของผู้ชายดังขึ้น

ดักแด้นี้สั่นไหวหนึ่งที่ แสงสีฟ้าสายหนึ่งระเบิดออกมา
พลังพิฆาตแผ่ออกมาเป็นระลอก ภายในถ้ำทั้งถ้ำก็เกิดกระแสม
หมุนขึ้นมา

เสียงลม “ฟู่ๆ” กวาดม้วนอยู่ในถ้ำ อีกทั้งยังมีแนวโน้ม
ว่าจะแรงขึ้นเรื่อยๆ

รู้สึกรากับลมรอบด้านกำลังจะรวมตัวเป็นมิดลม พัด
พวกเราหลายคนจนรู้สึกทรมาน...

ผมตั้งหลักให้มัน แล้วพูดกับจางอวีเจินและพานหลิงว่า
“ทุกคนระวังให้ดี ปีศาจร้ายตอนนี้พอมิฝีมืออยู่บ้าง”

พูดจบ ผมก็ใช้ยันต์อีกครั้ง

แต่ครั้งนี้ ยันต์ได้รับผลกระทบจากกระแสลมปั่นป่วน ยัง
ไม่ทันเข้าใกล้ดักแด้นี้เนื้อนั้นก็ระเบิดไปเสียก่อน

จางอวีเจินหยิบก้อนอิฐขึ้นมาขว้างใส่ก็ไม่ได้ผลเหมือนกัน

พลังหินผลึกสีฟ้าก่อตัวเป็นกระแสลมแกร่ง ปั่นป่วนอยู่
รอบดักแด้นี้

การโจมตีจากภายนอกของพวกเราทำอะไรมันไม่ได้เลย

จะทำยังไงดีล่ะ

“พี่เจียง แตะต้องดักแด้นี้ไม่ได้เลย จะให้ฉันออกไป
โทร. เรียกคนใหม่”

พานหลิงเพิ่งพูดจบก็มีเสียงชายชราที่ค่อนข้างหุ่นหูดั่งขึ้นอย่างกะทันหัน

“หี คิดจะเรียกคนนั้นเหรอ เข้ามาแล้วก็อย่าคิดจะออกไปอีกเลย อยู่ที่นี้ กลายเป็นสารอาหารของข้าเถอะ!”

สิ้นเสียงนี้ ลมแกร่งที่รุนแรงยิ่งกว่าก็ปรากฏขึ้น รอบ ๆ มีหมอกดำแผ่ลามออกมา ทางเข้าที่พวกเราเข้ามาก็ด้วย

อีกด้านหนึ่งของถ้ำ มีเสียงผีร้อง “เอ๋อ ๆ ๆ” ดังขึ้น

ข้างในนี้ยังมีสิ่งอัปมงคลอยู่...

แต่ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร

ประเด็นสำคัญคือเสียงชายชรารายในดักแด้นี้

แม้เสียงนั้นจะไม่ค่อยชัด แต่ไม่ว่าผมจะฟังยังไงก็เหมือนเสียงของผีแก่ผ้าคลุมที่เคยได้ยินภายในเขตผีหมอกหลวง ในตึกเก่าศพตอนนั้น...

ไม่ใช่แค่ผม จางอวี๋เฉินและพานหลิงเองก็ฟังออกเช่นกัน

“พี่เจียง เสียงนี้... ฟังดูคุ้น ๆ นะ?”

“ใช่! เหมือน...เหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน!”

จางอวี๋เจินและพานหลิงต่างเอ่ยปาก

ผมมองดักแด้นื้อแสงสีฟ้าเหนือศีรษะแล้วพูดเสียงเย็น
“ผีแก่ผ้าคลุมในเขตผีหมอกหลวง! ราชาวินญาณแห่งตึกเขียวเหยา”

พอพูดออกมา ทั้งสองคนก็เผยสีหน้าตกตะลึง

“ผีแก่ผ้าคลุม?”

“ไม่จริงมั้ง! เขา...เขาวินญาณแตกสลายไปแล้วนี่!”

ณ เขตผีหมอกหลวง เสี่ยวอวี๋โจมตีจันวินญาณเขาระเบิด
แตกในครั้งเดียว แต่ตอนนี้กลับมีเสียงของผีแก่ผ้าคลุมปรากฏ
ขึ้นที่นี่ ผมเองก็ตกตะลึงเช่นกัน

ผมมองหมอกดำที่ปรากฏขึ้นรอบด้าน เสียงผีร้อง เสียง
ลมแกร่ง “ฟู่ๆ” ที่พัดกระหน่ำ รวมถึงดักแด้นื้อแสงสีฟ้าเหนือ
ศีรษะ

“ผีแก่ผ้าคลุม แกยังไม่ตายสนิทสินะ!”

ผีแก่ผ้าคลุมในดักแด้นี้เปล่งเสียงแหบต่ำออกมา “ก่อนเข้าตึกเก่าศพ ข้าก็วางแผนเตรียมการไว้แล้ว ข้าปลุกดวงวิญญาณชะตาของตัวเองไว้หนึ่งสายภายในถ้ำแห่งนี้ แต่คิดไม่ถึงเลย! สุดท้ายแผนกลับล้มเหลว... ให้อุ่นอย่างแก่ใช้ผ้าคลุมหลบพ้นเคราะห์กรรมไปได้ ข้าจึงฆ่าให้อุ่นอย่างแก่ไม่สำเร็จ แกล้งกับอาจารย์ปู่ของแกจริง ๆ ไม่ว่าจิตใจหรือโชคชะตา แต่ครั้งนี้ มาดูกันว่าใครจะช่วยพวกแกออกไปได้อีก...”

สมกับเป็นนักพรตสายมาร ถึงกับเรียนแบบนักพรตเก่าศพ
ฝึกวิชาแยกวิญญาณไว้ด้วย

ผมไม่เข้าใจวิชามารนี้ แต่ก็รู้ว่าควรทำอะไร...ต้องจัดการมันให้ตายเท่านั้น จะปล่อยให้ดักแด้นี้สุกงอม แล้วปล่อยให้มันออกมาใหม่ไม่ได้

สีหน้าผมเคร่งเครียด

เพิ่งคิดมาถึงตรงนี้ ภายในดักแด้นี้ก็พลันแผ่แสงสีฟ้า
เข้มข้นออกมา

นั่นคือพลังหินผีนิก

ชั่วขณะนั้น สายลมแกร่งเริ่มกวาดม้วนอย่างรุนแรง

มีดลมพัดลงมาจากกลางอากาศดัง “พื้ว ๆ ๆ”

ผมรีบตะโกนทันที “ถอย หลบ...”

บทที่ 1802 มีดลม ต้องสู้กันอีกยก

ผมตะโกนออกมาเสียงดัง ขณะเดียวกันก็ยกร่มดำในมือขึ้น ปกป้องจางอวีเจินและพานหลิง แล้วรีบถอยไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว

“ฟิ้ว ๆ ๆ”

มีดลมพ่นลงมา ผ่านรอบด้านดัง “ปัง ๆ ๆ” ร่มดำป้องกัน การโจมตีไว้ได้ไม่น้อย

พวกเราถอยไปถึงมุมหนึ่งอย่างรวดเร็ว อาศัยภูมิประเทศ ตรงมุมถ้ำกับร่มดำขวางมีดลมเอาไว้

“พี่เจียง แบบนี้จะจัดการยังไง”

“พี่เจียง ที่นี่ไม่มีสัญญาณ ติดต่อข้างนอกไม่ได้ หมอกทึบ ยังปิดทางเข้าออกไว้แล้วด้วย”

ผมป้องกันมีดลมเหล่านี้ไปพลาง เริ่มวิเคราะห์จากข้อมูล ทั้งหมดที่รวบรวมได้หลังเห็นดักแด่เนื้อไปพลาง

หลังจากผีแก่ผ้าคลุมเห็นพวกเราโจมตี ตอนแรกมันอยาก
หลอกพวกเรา ไม่ให้พวกเราโจมตีดักแด้นี้ สู้สุดท้ายผมไม่เชื่อ
ยังคงใช้ยันต์โจมตีไม่หยุด จนดักแด้นี้จางลงพื้นได้ทุกเมื่อ
ผีแก่ผ้าคลุมในดักแด้นี้ถึงได้เปิดเผยตัวตน แล้วใช้พลังหินฝึก
กระตุ้นพลังธาตุลมโจมตีพวกเรา อีกทั้งยังทำให้ทางเข้าออกของ
ถ้ำมีไอดำทะลักออกมาปิดกั้นทางหนี

ในเวลาเดียวกัน ดูเหมือนจะมีผีร้ายปรากฏขึ้น

วิเคราะห์จากพฤติกรรมของอีกฝ่ายแล้ว อีกฝ่ายไม่ได้
อยากสู้กับพวกเรา

พอถูกบีบจนจนตรอกถึงได้เปิดพลังเต็มที่ คิดจะฆ่า
พวกเราให้ตายที่นี่ ไม่ให้พวกเราออกไป

ทำไมล่ะ

แสดงว่าสภาพของมันตอนนี้อ่อนแอมาก ไม่เหมาะจะต่อสู้

ถ้ามันสู้ได้ ถ้ามั่นใจว่าจะฆ่าพวกเราได้ มันคงลงมือนาน
แล้ว ไม่จำเป็นต้องแกล้งเป็นผู้หญิงอยู่ในดักแด้นี้เพื่อหลอก
พวกเรา

ในเมื่อมันไม่พร้อมต่อสู้ แต่ตอนนี้กลับโจมตีพวกเรา
คำตอบจึงมีเพียงอย่างเดียว

มันกำลังสู้โดยยอมเฟินตัวเอง และการต่อสู้นี้ย่อมส่งผล
ย้อนกลับต่อมันอย่างรุนแรงแน่นอน

ขอแค่พวกเราจัดการโจมตีของมันไว้ได้ ถ้าอย่างนั้น
การจัดการผีแก่ผ้าคลุมที่ยังไม่ก่อตัวสมบูรณ์ตอนนี้ก็ยังมีหวัง

ผมใช้ข้อมูลที่มีอยู่ตัดสินใจเช่นนี้ในหัวอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกันก็เอ่ยกับทั้งสองคนว่า “อย่าตื่นตระหนก
ไอ้หมอนี้ก็แค่หนูสุดแรงบิน ถ้ามันมั่นใจว่าจะฆ่าพวกเราได้จริงๆ
คงลงมือตั้งแต่พวกเราปรากฏตัวไปนานแล้ว จะต้องแก่งเป็น
ผู้หญิงมาหลอกทำไม การโจมตีนี้ของมันต้องคงอยู่ได้ไม่นานแน่
ต้านไว้ให้ได้ พอผ่านช่วงนี้ไป มันต้องตายแน่นอน...”

พอทั้งสองได้ยินผมพูดแบบนี้ก็ตาเป็นประกายทันที

“เป็นแบบนี้เอง!”

“งั้นพวกเราอดทนอีกหน่อย!”

ผีแก่ผ้าคลุมในดักแด้นี้เหวี่ยงศีรษะได้ยินคำพูดของผม
เช่นกัน มันแค้นเสียงเย็น “ไม่เลวนี้ไอ้หนู วิเคราะห์สภาพของข้า
ในตอนนี้ออกได้เร็วขนาดนี้ เจ้าพูดไม่ผิด ตอนนี้ข้าอ่อนแอมาก
จริงๆ การกระตุ้นพลังหินผืนนี้ย่อมสิ้นเปลืองพลังมหาศาล แต่ว่า
มีอยู่จุดหนึ่งที่เจ้าพูดผิด การฆ่าพวกเจ้าไม่ได้ต้องใช้แรงมากมาย
อะไร...”

พลังลมแกร่งและมีดลมหึมาที่พันลงมาหยุดลง เสียงผีร้อง
“เอ่อๆๆ” ดังขึ้น

ผมกำจานเสียหลิววินแน่น “ดูท่าต้องสู้กันอีกยกแล้ว”

ระหว่างที่ผมพูด จู่ๆ ก็มีผีร้ายตนแล้วตนเล่าพุ่งออกมา
จากหมอกรอบด้าน

ลักษณะของผีร้ายเหล่านี้แทบเหมือนกับผีร้ายคลาน
‘ลิกเกอร์’ ที่พวกเราเคยจัดการตรงท่าเรือก่อนหน้านี้ไม่มีผิด

แต่จำนวนในถ้ำนี้มีมากกว่า

กวาดตามองไปเห็นเป็นกลุ่มแน่นชนิด อย่างน้อยก็หลาย
สิบตน

ดูท่า ทั้หมดคงอยู่ที่นี่เพื่อคุ้มกันผีแก่ผ้าคลุม

พวกมันคลานเข้าหาพวกเราอย่างรวดเร็วจากผนังถ้ำ
และพื้นดิน

ดวงตาสีแดงฉานเบิกกว้าง ส่งเสียงคำรามต่ำเหมือน
สัตว์ป่า “เอ่อๆ” แล้วสะบัดลิ้นเข้ามา

“มาแล้ว!”

หลังพูดจบประโยคนี้ ผมพุ่งเข้าไปพร้อมจ่านเสียหลิววิน
ทันที

เผชิญหน้ากับสิ่งอัปมงคลที่ดูน่ากลัว แต่ระดับพลังไม่ได้สูง
มากเหล่านี ผมยังคงใช้พลังเต็มที่

“ตาย!”

กระบี่ยาวฟันลงไป สังหารตนหนึ่งตายคาที่

จางอวี่เงินและพานหลิงก็ลงมืออย่างรวดเร็ว

พานหลิงยกมือขึ้น ใช้อาคมแสงวิญญูณทันที

“ปัญญา!”

แสงขาวสว่างวาบ ฝักร้ายคลานเหล่านั้นต่างถูกแสงส่อง
จนตาพร่า

ผมกับจางอวี๋เงินพุ่งออกไปซ้ายขวา ฆ่าต่อเนื่องไป
หลายตน

แต่ระหว่างที่พวกเรากำลังสังหารสิ่งอัปมงคลคลาน
เหล่านี้ ฝักร้ายคลุมภายในดักแด้นี้ก็กลับควบคุมพลังหินผึก
พลังหินผลึกสีฟ้าเป็นสายๆ แผ่ลงมาไม่หยุด ถูกอัดฉีดเข้าไปใน
ร่างของสิ่งอัปมงคลคลานที่อยู่ด้านล่าง

และทันทีที่พลังหินผึกเหล่านี้ถูกอัดเข้าไปในร่าง
ดวงตาสีแดงของสิ่งอัปมงคลเหล่านั้นก็เบิกโพลง เผยสีหน้า
ทรมาน ส่งเสียงกรีดร้อง “อ้าวๆ” ดูเจ็บปวดอย่างยิ่ง

จากนั้นก็เห็นเส้นเอ็นสีฟ้าเส้นแล้วเส้นเล่าภายในร่างของ
สิ่งอัปมงคลเหล่านี้เริ่มโป่งพองขึ้น

เส้นหนึ่งตามด้วยอีกเส้น ไม่นานก็ปกคลุมไปทั่วทั้งร่าง

หลังจากเส้นเอ็นสีฟ้าทั่วร่างโป่งนูนขึ้นมา ทั้งร่างของพวกมันก็แผ่แสงสีฟ้าอ่อนๆ ออกมา

เสียงคำรามเจ็บปวดหายไป

หลังจากพ่นหมอกสีฟ้าใส่พวกเรา พวกมันก็ร้องคำราม “อ้าว” แล้วพุ่งเข้าใส่ ความเร็วในการเคลื่อนที่เพิ่มขึ้นมาก

เร็วถึงขั้นที่ผมไม่กล้าประมาท

ต้องรู้ว่าตอนนี้ระดับพลังของผมสูงกว่าพานหลิงและจางอวี๋เงินมาก

ขนาดผมยังไม่กล้าประมาท สำหรับพานหลิงและจางอวี๋เงิน ความเร็วระดับนี้ย่อมรับมือได้ยากมาก

“เร็วมาก...”

“ปกป้องพานหลิงไว้!” ผมรีบเอ่ยปาก

จางอวี๋เงินรับรู้ถึงกลางไม่ดีจึงกัดนิ้วตัวเองทันที เตรียมเปิดประตูลิขิต

ไม่อย่างนั้นด้วยระดับกายจิตขั้นต้นของจางอวีเจิน
ในตอนนี้ เขาต้องตามความเร็วของสิ่งอัปมงคลคลานเหล่านี้
ไม่ทันแน่

แม้ระดับพลังของพานหลิงจะไม่พอ แต่ยันต์อาคมของ
เธอยังช่วยถ่วงสิ่งอัปมงคลได้

เธอถอยหลังหนึ่งก้าว มายืนอยู่ด้านหลังผม แล้วใช้อาคม
แสงสวรรค์สุริยันจันทร์รา

ส่วนจางอวีเจินประสานมือทั้งสองเข้าด้วยกัน แล้ว
ตะโกนเสียงต่ำ “ประตูลิขิตเปิด!”

สิ่งอัปมงคลคลานแปดเก้าตนที่รวดเร็วอย่างยิ่งเข้ามา
ใกล้แล้ว

ผมหุบร่มดำ แล้วชักพัดกลมสามกะโหลกออกมา เตรียม
จะพัดไล่พวกมันสักหลายที คิดจะใช้หมอกดำพลังชั่วร้ายขัง
สิ่งอัปมงคลเหล่านี้ไว้ก่อน แล้วค่อยจัดการทีละตน...

บทที่ 1803 ถูกล้อม
ผีร้ายที่กลายพันธุ์ประหลาด

ช่วงขณะที่ผมหยิบพัดกลมสามกะโหลกออกมา พานหลังก็
สะบัดยันต์แสงสวรรค์สุริยันจันทราออกไปแล้ว

สองมือประสานเข้าด้วยกัน แล้วตะโกนเสียงต่ำ “อาคม
แสงสวรรค์สุริยันจันทรา เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

แสงขาวสว่างวาบ

สิ่งอัปมงคลคลานที่พุ่งเข้ามาหาพวกเราต่างพากันแผด
เสียงคำราม ส่งเสียงร้องเจ็บปวด “อ้าวๆ” พร้อมยกกรงเล็บขึ้น
บังแสงสว่างเจิดจ้า

แค่จังหวะนี้ก็ช่วยซื้อเวลาให้ผมกับจางอวี่เงินได้มากแล้ว

จางอวี่เงินถีบเท้าลงพื้น เลือดลมทั่วร่างพลุ่งพล่าน

เดิมทีระดับเขาเพียงกายจิตขั้นต้น แต่หลังเปิดประตู
วิญญูณ ระดับพลังก็พุ่งขึ้นไปถึงกายจิตชั้นกลางถึงปลาย

ถ้าเขาเปิด ‘ประตูลิขิต’ ระดับพลังจะเทียบเท่า
ผม

เพียงแค่ถ้าเป็นแบบนั้น สิ่งที่ถูกใช้ไปจะไม่ใช่ว่าพลังปรารถนา
แต่เป็นเลือดลมของเขาเอง

ผมยกพัดกลมสามกะโหลกขึ้น แล้วพัดออกไปหลายที

“ฟู่ๆ”

หมอกดำพลังชั่วร้ายแผ่ออกไปข้างหน้าเป็นระลอก

สิ่งอัมมกคลคลานรอบด้านถูกหมอกดำขังไว้ทันที

“สำเร็จแล้ว!”

ผมเอ่ยเสียงต่ำ มืออีกข้างชักแส้กระดุกงออกมา ฟาดใส่
ผีร้ายคลานตนหนึ่งทันที

ผีร้ายตนนั้นถูกฟาดเข้าที่ศีรษะ

“อ้าก...”

เสียงกรีดร้องแสบแก้วหูดังขึ้น

จางอวี๋เงินใช้ก่อนไม่สลักยันต์ทุบใส่ผีร้ายคลานตนหนึ่ง
ตรงขอบหมอกดำ

ตอนที่พวกเราคิดจะใช้วิธีนี้จัดการสิ่งอัปมงคลทั้งหมดที่นี่
ให้สิ้นซาก เหนือศีรษะ ภายในดักแด่เนื้อที่ปกคลุมด้วยลมแกร่ง
สีฟ้าก็มีเสียงของผีแก่ผ้าคลุมดังขึ้นอีกครั้ง

“ไอ้หนูนี้ไม่เลว ลูกเล่นเยอะไม่เบา แต่พัดกลมสามกะโหลก
นี้ พอไม่มีสามกะโหลกแล้วก็แค่พัดมารธรรมดาเท่านั้น!”

พุดจบ แสงสีฟ้าก็ระเบิดออก

เสียงลม “ฟู่ๆ” กวาดม้วนลงมา...

หมอกดำพลังชั่วร้ายที่เดิมแผ่อยู่รอบตัวผีร้ายคลาน
เหล่านั้นถูกพัดกระจายหายไปในพริบตา

“บัดจบ!”

“พี่เจียง ไอ้หมอนั้นควบคุมพลังธาตุลมได้ จัดการยาก
แล้ว!”

ผมพยักหน้า

ถ้าใช้ยันต์โถมตีก็จะถูกลมแกร่งด้านนอกดักแต่เนื้อพัด
ออก แต่ถ้าไม่สนดักแต่เนื้อ มันก็สร้างลมแกร่งเข้ามาก่อวน
การต่อสู้ของพวกเขาอีก

แต่มาถึงขั้นนี้แล้วก็มีแต่ต้องสู้ต่อเท่านั้น

มันเป็นเพียงดักแต่เนื้อที่ยังไม่ก่อตัวสมบูรณ์ ผมไม่เชื่อ
หรอกว่าจะขวางพวกเขาได้

“อย่าอ้อมมือ จัดการผีร้ายพวกนี้ก่อน! ค่อยหาทางกำจัด
ผีแก่ผ้าคลุมในดักแต่เนื้อนั้น”

สิ้นเสียง ผีร้ายคลานสามตนก็เข้ามาใกล้ผมด้วยความเร็ว
สูง

เห็นแบบนี้ ผมยกมือขึ้นใช้วิชาสายฟ้าทันที

“หัตถ์ธำสนี!”

“เปรี้ยง!”

ประกายไฟฟ้า “เปรี้ยะๆ” กระโดดเล่น ผีร้ายคลาน
สามตนที่พุ่งเข้ามาถูกชดคว่ำลงกับพื้นคาที่

จางอวีเจินก็ชดยันต์อักคีเทวะออกไปหนึ่งแผ่น

เปลวไฟยันต์ลุกวูบเป็นระลอก จางอวีเจินยกไม้ขึ้นแล้ว
ทุบสิ่งอัปมงคลรอบตัวอย่างดุเดือด

พานหลิงตามความเร็วของสิ่งอัปมงคลเหล่านี้ไม่ค่อยทัน
แต่อาคมแสงวิญญานของเธอกลับชดเชยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
เพราะนี่คืออาคมแบบวงกว้าง

อาคมแสงวิญญานสร้างปัญหาอย่างใหญ่หลวงให้กับ
สิ่งอัปมงคลเหล่านี้

ทุกครั้งที่แสงสว่างวาบก็ทำให้พวกมันหาทิศทางไม่เจอ

พวกเราเริ่มต่อสู้ซุลมุนภายในถ้ำแห่งนี้ อย่างนั้น

แม้ความเร็วของสิ่งอัปมงคลคลานจะสูงมาก แต่พลัง
โดยรวมไม่ได้สูงนัก

เพราะมีเพียงความเร็วเป็นข้อได้เปรียบอย่างเดียว พวกเรา
สามคนจึงใช้รูปแบบตั้งรับชั่วคราวเพื่อรับมือ

สิ่งอัปมงคลเหล่านี้มีรูปแบบโจมตีเดียว แม้จะล้อมพวกเราไว้เป็นวง แต่ขอแค่รูปขบวนไม่แตกก็ทำอะไรพวกเราได้จริงๆ

ผีแก่ผ้าคลุมเองก็มองออก

มันรู้ว่าถ้าสู้ต่อไป สิ่งอัปมงคลที่นี้จะถูกฆ่าจนหมดเมื่อไร ก็เป็นแค่เรื่องของเวลา

มันเปล่งเสียงแหบพร่าออกมา “รับมียากจริงๆ ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็ต้องใช้ของแรงหน่อยแล้ว”

พูดจบ ภายใต้งัดแต่เนื้อก็มีแสงสีฟ้ารุนแรงระเบิดออกมากะทันหัน

“พลังรุนแรงมาก!”

“นี่คือพลังหินผีนึก!”

ระหว่างที่พวกเราตกใจ แสงสีฟ้ารุนแรงก็รวมตัวเป็นหมอกทึบสีฟ้าสายหนึ่ง

หมอกทึบนั้นดัง “ฟิ้ว” แล้วพุ่งอัดเข้าไปในร่างของผีร้ายคลานตนหนึ่งที่อยู่ไกลออกไป

หลังจากแสงสีฟ้ารุนแรงสายนั้นถูกอัดเข้าไปในร่างของ
ผีร้ายคลานตนนั้น ดักแด่เนื้อที่ถูกกระแสดมเกร่งห่อหุ้มไว้ก็เริ่ม
สั่นไหวไม่หยุด

เหมือนหัวใจเต้นดัง “ตึกๆๆ” ถึงขั้นแฟบลงไปเล็กน้อย

เห็นได้ชัดว่าหลังจากปล่อยแสงสีฟ้ารุนแรงสายนั้น
ออกมา ก็สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อผีแก่ผ้าคลุมใน
ดักแด่เนื้อนั้นเช่นกัน

“พลังภายในดักแด่เนื้ออ่อนลงแล้ว” พานหลิงเอ่ยปาก

จางอวี๋เงินขมวดคิ้วพูดว่า “กระแสดมเกร่งด้านนอกยังไม่หายไป ยังทำอันตรายดักแด่เนื้อข้างในได้ยากอยู่ดี”

ผมหรีตาลง “มันเห็นว่าสิ่งอัปมงคลคลานพวกนี้สร้างภัย
ถึงตายให้พวกเราไม่ได้ ตอนนี้เลยห่มสุดตัว จะสู้ตายกับพวกเรา
แล้ว”

“สู้ตาย?”

ผมหันไปมองผีร้ายคลานตนที่ถูกอัดพลังสีฟ้าเข้าไปไม่
ไกลนัก

เดิมทีผีร้ายตนนั้นมีเส้นเอ็นสีฟ้าปูดทั่วร่างอยู่แล้ว พอถูก
อัดพลังสีฟ้าเข้าไปอีกสาย ทั้งร่างก็เริ่มสั่นสะท้าน

มันส่งเสียงคำรามแหบพร่าเจ็บปวดดัง “เอ่อ ๆ ๆ” ร่างกาย
ทั้งหมดของมันเกิดการกลายพันธุ์ครั้งใหญ่ในเวลานี้

ร่างกายและลำตัวขยายใหญ่ขึ้นด้วยความเร็วที่มองเห็น
ได้ด้วยตาเปล่า กรงเล็บฝียวาวขึ้นและคมยิ่งกว่าเดิม ทั่วร่างแผ่
แสงสีฟ้าอ่อนๆ ออกมา

พลังของหินผึกทำให้ผิวหนังของอีกฝ่ายกลายเป็นสีฟ้า

เส้นเลือดสีฟ้า เขียวแหลมเต็มปาก กรงเล็บมีขนาดใหญ่
มองดูแล้วน่ากลัวอยู่ไม่น้อย

ระหว่างกำลังดิ้นรน มันก็อ้าปากกัดผีร้ายคลานตนหนึ่ง
ข้างๆ แล้วกลืนลงไปทั้งเป็น

หลังพ่นหมอกดำออกมาหนึ่งคำ มันก็จ้องมาทางพวกเรา
อย่างดูร้ายพร้อมส่งเสียงคำรามแหบพร่า “หิว หิวเหลือเกิน กิน
ฉันจะกิน...”

บทที่ 1804 ประตูลิขิต
ความเชื่อใจของกันและกัน

ทั้งตัวของผีร้ายกลายเป็นสีฟ้า มองดูเหมือน ‘สเมิร์ฟ’
แต่ใหญ่กว่าผีร้ายคลานข้างๆ อยู่หนึ่งรอบ

มันหมอบอยู่บนพื้น ร่างใหญ่พองๆ กับเสื้อร้ายตัวหนึ่ง

“ทุกคนระวังไว้! ไอ้ตัวนี้ดูอันตราย กลิ่นอายบนตัวมันไป
ถึงระดับอารมณ์แดงขั้นกลางแล้ว พลังไม่ด้อยกว่าฉันเลย”

“โอ้วโธ้วโธ้ว ใครกลัวใคร!”

พูดจบ จางอวี่เจินก็ฉีกเสื้อท่อนบนของตัวเองออกทันที
เผยรอยสักหินหยางเต็มแผ่นหลัง

กวนอูเบิกเนตร นอกจากพลังของรอยสักบนร่างจะสะกด
ข่มวิญญาณร้ายได้แล้ว ยังเสริมพลังให้จางอวี่เจินได้ด้วย

พานหลิงหยิบยันต์อาคมแสงสวรรค์สุริยันจันทราออกมา
เตรียมใช้ทุกเมื่อ

“นี่น่าจะเป็นไฟท้ายสุดท้ายของผีแก่ผ้าคลุมนั้นแล้ว
พวกเราประสานกันโจมตี”

ผมกับจางอวี่เงินต่างพยักหน้า

แม้เม่าจิงจะไม่อยู่ แต่พวกเราสามคนยังคงประสานการ
โจมตีกันได้

ขอแค่สบตากันแวบเดียวก็รู้แล้วว่าควรทำอะไร

ในเวลาเดียวกัน สิ่งอัปมงคลหลายตนก็พุ่งเข้ามาโจมตี

สิ่งอัปมงคลเหล่านี้รวดเร็วมาก ผมกับจางอวี่เงินไม่กล้า
ประมาทแม้แต่นิดเดียว

จางอวี่เงินชัตยันต์อัคคีเทวะออกไป ขณะเดียวกันก็วาด
ไม้สลักยันต์ฟ้าดิสสิ่งอัปมงคลคลานตนหนึ่งอย่างแรง

ฝั่งผมถือจ่านเสี่ยหลิววินกับแส้กระดูกงู มีกายาอสนีบาต
คลุมกาย ทั้งฟ้าดทั้งพื้นไปพร้อมกัน

“อ้าว...”

ทันใดนั้น ฝัร่ายคลานสีฟ้าที่ร่างใหญ่เท่าเสือดอนั้นก็
คลานเลียบผนังเข้ามา

มันบิดศีรษะไปมา ลิ่นยาวสะบัดดัง “แผล็บ ๆ ๆ” น้ำลาย
ไหลหยดลงมาจากปาก

“กิน กิน...”

มันคำรามสองครั้ง แล้วกระโจนเข้าใส่พวกเรา

พานหลิงรอจังหวะนี้อยู่รอนานแล้ว

ทันทีที่เห็นฝัร่ายคลานตัวนี้พุ่งเข้ามา อาคมแสงสวรรค์
สุรียันจันทราก็ถูกชัุดออกไป

“บัญชา!”

“ตูม!”

เงามายาสุรียันจันทราส่องสว่างวาบพร้อมกัน ฝัร่าย
ทั้งหลายต่างถูกแสงส่องจนตาพร่า

ผมกับจางอวีเจินเตรียมจะเริ่มโจมตีต่อเนื่อง แต่ผีร้าย
สีฟ้าตนนั้นกลับหายไปจากสายตาของพวกเขาอย่างกะทันหัน
ความเร็วสูงจนน่าประหลาด

ทำให้พวกเราสูญเสียเป้าหมายไปในพริบตา...

“หายไปแล้ว?”

“อยู่ทางซ้าย!”

ดวงตาดำยืดยาวของพานหลังจับร่อนรอยได้จึงรีบเตือน

ทางซ้ายใกล้กับจางอวีเจิน

จางอวีเจินเองก็ตกตะลึงมาก

เขารีบกวาดตามองหา ผลคือผีร้ายสีฟ้าที่นั่นอาศัยความเร็ว
พุ่งเข้าไปใส่จางอวีเจิน

“กิน!”

กรงเล็บหนึ่งฟันลงมา

“ระวัง!”

จางอวีเจินรีบยกแขนป้องกันอย่างฉะฉาน

“ปัง!”

ไม้สลักยันต์ในมือเขาถูกฟันหักทันที

เมื่อเห็นกรงเล็บผีแหลมคมนั้นกำลังจะฟันลงบนอก
จางอวีเจินก็ถึงกับช็อกค้างไปแล้ว...

ผมฟาดแส้กระดูกออกไปพันรอบเอวจางอวีเจินในเสี้ยว
วินาทีเป็นตายนี้ แล้วกระซากกลับอย่างแรง

กรงเล็บผีขนาดใหญ่แหลมคมนั้นลากผ่านหน้าอกของ
จางอวีเจินลงมา ทิ้งรอยเลือดเล็กน้อยบนท้องของเขาไว้

หน้าจางอวีเจินซีดเผือด

อีกนิดเดียวเขาก็ตายแล้ว

ลมหายใจของเขาเริ่มปั่นป่วน

ผมรีบเตือน “อย่าลน ตั้งสติไว้!”